

Просто

Тетяна Булат

Він просто народився на Землі.
Зростав. Хоча проблем було по вінця —
Домівку звів у рідному селі
І одружився на коханій жінці.

Родина, дім, садочок край вікна,
Дитячі лопотять по хаті ноги.
Він просто жив, чекав, коли весна
Дощами чистими знов змиє всі тривоги.

Роки неслись, мов Формула 1,
Зозулі рахували їх незмінно...
Він просто жив. Із радості хвилин
Складав роки старанно й безупинно.

Є все. Життя мелодія луна!
Купався він у щасті до нестями...
Аж раптом в дім ввірвалася війна!
Цей жах не вимовити і словами!

Завмер!
— Куди? А діти? Як? Чому?
Неслись питання в неба порожнечу.
— Тут все не просто, — виділось йому.
Несміло подивився на малечу.

Дружину й діток швидко за кордон,
Бо вже не знав по-іншому як бути.
Забув про їжу, відпочинок, сон,
І ненависть в душі кипіла люта!

Із хлопцями по черзі дні за днями
Не просто чергував — в теробороні!
Палили ворога ракетними вогнями.
Він бачив смерть... І посивіли скроні.

Вони знайшли напіврозбиті стіни,

Коли прорвався ворог в рідне місто.
І зайняли позиції в руїнах,
Щоб ворога зустріти урочисто.

Він просто знав, що танк десь недалеко,
Бо чув це металеве зле гарчання.
Тероборонівців чекала небезпека —
Секунда, хвилька і вже мить остання.

Вже після вибуху, накритий, мов сувоєм
Ракетою, що випустив злочинець...

Він просто жив, але помер Героєм!
Він просто жив. ЗВИЧАЙНИЙ УКРАЇНЕЦЬ!